

ring; at Agrarerne i Virkeligheden slet ikke brød sig om Tiendeloven. Jeg tror, at det ærede Medlem i alt Fald ikke kender de jydskes Agrarer. Jeg har for nylig været hjemme til et Par Agrarmøder, og der stod jeg og fortalte dem, hvad jeg vidste om Skattelovene og Udsigterne for dem; og da jeg var færdig med det, sagde de: Ja, det er godt nok med Skattelovene; men hvad have I gjort med Tiendeloven? Hvad bliver det til med den? Det kan være godt nok at blive af med Hartkornskatterne; men Tienden er den værste af dem alle sammen. Jeg kan ikke andet end give den ærede Ordfører for Flertallet (Alberti) Ret i, at naar man nu gaar til at ophæve alle de gamle Grundskatter, Revl og Krat, om jeg saa maa sige, ligger der deri en vægtig Grund til ogsaa at hæve den gamle Tiendebyrde. Thi naar man ser nøgternt derpaa, er det dog sikkert, at den i sig selv er mere uretfærdig end Hartkornskatterne. Disse hvile, naar alt kommer til alt, dog saa nogenlunde ligeligt paa al Jord, men Tienden hviler kun paa det saakaldte Bondehartkorn. Uden at jeg mener, at Afskaffelsen af Tienden absolut uløseligt skal knyttes til Hartkornafskrivningen, vil jeg dog forene mine Ønsker med dem, der allerede ere fremkomne om, at vi ved denne Lejlighed maa faa Tienden afskaffet.

Sloth: Jeg hører ikke til dem, der tror, at disse Forslag trænge til særlig mange og lange Taler; derimod tror jeg, at de trænge til, at der sker Handling, og at det sker med god Villie til, at disse Forslag saa hurtigt som muligt komme til det Sted, som jeg tror er det eneste, hvor der for Alvor kan tales om, hvor vidt de kunne blive gennemførte eller ikke, nemlig Fællesudvalget. Jeg skulde derfor heller ikke have begæret Ordet, hvis ikke det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipson) havde givet mig Anledning dertil ved sin Udtalelse om de københavnske Forhold. Jeg maa dog maaske, forinden jeg svarer det ærede Medlem, gøre en kort Bemærkning angaaende Hovedprincippet i det Forslag, der er kommet fra Landstinget ikke alene fra mit eget Standpunkt her i Tinget, men ogsaa for at mine Vælgere kunne se, hvorledes jeg staar i dette Hovedspørgsmaal, hvis der ikke skulde blive givet mig Lejlighed dertil senere. Med Hensyn til Spørgsmaalet Hartkornskatternes Afskrivning i Stedet for Overførelse vil jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg takker Landstinget, fordi det er frem-

kommet med Forslaget. Det er efter min Mening Tilbud af den Art, at hvis vi overhovedet nogen Sinde faa Skattelovene gennemførte, bliver det absolut paa det Grundlag, der er tilbudt om Afskrivning og ikke om Overførelse; for saa vidt man da ikke skulde ønske udviklede Skattehistorier fremfor ligefremme, som enhver Mand i Landet kan forstaa. Det har imidlertid undret mig, at de Mænd i Landstinget, som ere stemte for Forslaget, ikke straks beredvillig og glat tog det Standpunkt, og endnu mere undrer det mig, at man ikke har gjort det her i Folketinget. Man har nok talt om det, navnlig det ærede Medlem for Køge (Alberti), paa en Maade, som om man i alt Fald delvis kunde slutte sig til det, men det har været ligesom noget trykket. Det undrer mig, fordi jeg for mit Vedkommende ikke er i Tvivl om, at det er de Herrer i Skattekommissionen og de Medlemmer i det andet Ting, som have sluttet sig til den, der have Æren for, at dette Tilbud er fremskaffet. Jeg skal ikke komme ind paa en Analyse af, hvilke Grunde der har været for Landstingets Flertal til overhovedet at lade denne Strømkæntring, som det aabenbart er, gaa for sig, men jeg tror nærmest, at man maa betegne det som hørende ind under Selvopholdelsesdriften. Jeg havde helst set, at Folketinget beredvilligt og uden nogen som helst sure Miner havde sagt ja og Tak til det Tilbud om Hartkornskatternes Afskrivning.

Angaaende det, der kommer i Stedet, kan jeg i det Hele taget slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard), skønt jeg ikke er saa betænkelig ved en lidt større Ejendomsskyld end den, det ærede Medlem omtalte. Men naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds argumenterede meget stærkt mod Ejendomsskylden, ganske særlig i Forhold til de københavnske Ejendomme, han nævnedes: „Standard“, „Wivels Lokale“, „Hotel d'Angleterre“, Strøget paa Kjøbmagergade og saa fremdeles, kan jeg ikke lade denne Udtalelse staa uimodsagt. Hans Indvendinger danne netop en af Grundene for mig til at være en Ven af Ejendomsskylden. Der er nemlig neppe nogen Ting, som vi Landmænd har set mere ilde til end disse uhyre Rigdomsbygninger i København, der ikke svare større Skat til Staten end enhver lille Bolig for en Haandværker ude paa Landet eller i en mindre By. Det er noget saa uretfærdigt, som tænkes kan. Jeg synes netop særlig godt om Forslaget,